

een onverwachte humoristische wending aan het gesprek geven. Mooi vrouwtje, jong en overmoedig, werd haar méér vergeven dan aan één van de kameraden zelf — allen zagen zich gedwongen min of meer rekening met haar te houden en op hun woorden te passen. Vechtel, kerel met talent, maar zich niet juist door vlugheid van geest onderscheidend, werd er jongensachtig warm bij gewoonlijk; terwijl zijn blik zich van Pauline niet kon afwenden, streek zijn eenigszins trillende hand zonder ophouden door zijn rosblonde krullen. „U is een schalk, mevrouw, als ik het zoo maar 'is zeggen mag,” zei hij dan eindelijk, verlegen blozend, en hij lachte in zichzelf met nerveuse schokjes. De zelfvoldane Reelink bleef zich veel meer meester. Wijd opengetrokken de glanzende oogen, een lachje van overmacht om den geestigen mond, kon hij Pauline aankijken, als voelde hij zich, ondanks alles, volkomen overtuigd haar heimelijk hals-over-kop op zich verliefd te kunnen maken. Toch kwam het wel voor, dat ook hij, door Paulines lachen in verwarring gebracht, zijn blikken strak op een der mannengezichten hield gevestigd, en zóó alleen, gewichtig-ernstig, met kwasi onomstootelijke superioriteit, aan het redeneeren blijven kon.

Soms, vooral wanneer Pauline weer blijk gegeven had, zich ernstig en enthousiast voor Spin of Mantringa te interesseeren, ja óók wel eens na zoo'n scherts-gesprekje met Vechtel of Reelink, waarbij ook háár jonge oogen wat sterk geglansd hadden, kreeg Huib een lichten aanval van jaloerschheid of stille melancolie te overwinnen. Hij sprak daar nooit over, en liet er, voor zoover hij wist, ook niets van merken, bleef enkel een poosje wat zwijgzaam en peinzig, schijnbaar afgetrokken.... maar Pauline las onmiddellijk in zijn oogen wat er gaande was en had er een schalksch plezier over. En zoodra zij alleen waren kwam het los. Zij dreigde hem met den vinger. „O, o, o! mal mannetje ben je!” Eénmaal, toen dit blijkbaar niet baatte, Huibs sombere mijmering tot haar schrik en verbazing eenigszins dieper scheen te gaan, wierp ze zich wild op zijn knieën, sloeg haar armen om zijn hals, en, zich onstuimig tegen hem aandrukkend, stootte ze uit, met gesmoorde stem: „O Huib toch, Huib! Je weet het nog niet half! Ik zou je niet ontrouw kunnen zijn, ook al wou ik het. Je hebt me zoo heelemaal in je opgenomen, in je versmolten. God, ik had het me nooit zoo gedacht! Ik zou niet meer los van je kúnnen, nooit en nooit!”

Desondanks — vooral wanneer hij haar weer eens ongemerkt had waargenomen in argeloos gesprek met jongeren — rees vaak in Huib een schemerdroef gepeins over 't groote leeftijdsverschil tusschen hem en Pauline, en over zijn naderenden ouderdom. En hij huiverde soms, in een diepen terugschrik. Maar als met krachtige rukken zich daaruit opheffend: „weg! weg! niet aan denken!” riep hij zichzelf dan toe. 't Kwam er niet opaan! Hij zou het dan toch ééns gehad hebben, 't eindelijk, éindelijk